

כל הגט פרק שלישי גיטין

מסורת הש"ס

ב"מ יח, (ז) [ע"י תוס']
 מן כח. ד"ה מלאך,
 ב"מ יח, (ד) שם כ,
 [לשון שאלה הוא ע"י
 ס' ב"צ קעצ: ד"ה מין],
 שם, (ז) ב"מ יח: [כל
 נין עד סופו],
 [כתובות פח:], (ט) [דף
 ח: ד"ה עד],

פסקי רי"ד

[illegible]

ועי' צריא"ן בשולי הר"ף
 97 יג:

במתני' ואם לאו פסול. שמה מאחר נפל ואין זה שלו: מלאו
בנפיקסה. כלי יש סימן ככלי שהוא שלו: אם מכירו נשר. מילתא
הנפיק נפשיה וכו' או קמינו או שמכירו ואפי' מלאו בכל מקום נשר:
גבוב' דייסיקוי. צוואת ש"מ. דא תהא למיקס ולהיות: מפסוט. מתנת
מתני' ^(א)המביא
לאלתר כשר ואם לאו
או בדלוסקמא אם מוכר
^(ב)מצא גיטי נשים וכו'
מתנות ושוברין הרי זה
כתובין היו ונמלך
אמר תנו נותנין ואפי'
לא קשיא ^(ג)כאן במכר
כאן במקום שאין
במקום שהשיירות
שני יוסף בן שמעון
תימא הכי קשיא דר
גיטא דאישתכח בי
כתיב ביה בשויירי
ואמר רב הונא ^(ד)
* ואמר ליה רב חסד
דלאורתא בעי לה
דק ואשכח דתנן
זה יחזיר והא בי דינ
שהשיירו' מצויות דמי

צב"מ (כ.): **כל מעשה צ"ד.** המואל
שטר מקויים צב"ד דליכא למיחש
לכתובין היו ומלך עליהם שלא
ליתנס דלא עבד לקיומיה שטרא
אלאל מלוה לאחר שנמסר לידו דחייש
שלא ימותו עדים: **זו וז יחזיר.**
שמן חיישין שמא ארנו זה: **זי**
דינא דרב הונא. היו צריכין לו
לדין ולהוראה וצאים שם וקפשיט
רבה דיחזיר ש"מ משום דלא הוחזקו
שני יוסף הוא דלשני שורי לא
חיישין: **כשמעתי.** דאמר תרמי
בזעינ והכא לא הוה אלל חזא
והחזירו לתובע: **איכא דאמרי.** הא
בי כיתנא היכא דתרו כיתנא צבית
ממי המשרה ששורין שם פשתן ואין
שירות מנזיות שם והחזירו
ואע"פ שהוחזקו שנים צאותה העיר
צאותה השם: **ואיכא דאמרי**
היכא דמוזני כיתנא. צדוק ששירות
מנזיות והחזירו לפי שלא
הוחזקו: **מורה.** שאומר ליתנו לה:
לא לוס ולא לוס. **לצעל**
לא יחזיר שמא כבר נתנו לה ומומנה
נפל וכשיצא לידו יחזיר
עדי מסירה ועידו שגרשה וכתב
תצבע כתובתה: **יאמר**
אפרעמי. שהולאת הגט צבית דין
ומתן הולאתה גט ואין עמו
הכחשה גובה כתובתה וחייבוני
לפרוע ונתנו לי גט הגט כדי
שלא תחזור ותגבה ולאשה לא
יחזיר שמא מינשא צו:

פירוש שממנה נפלה^ה סבורים לקוחות שב"ד מאמינים לו שמשנכתב מברייכתא אפי' לזמן מרובה לפי' קמח הא לאלתר נמי אינערריך לא לשמא כתב בניסן כו' וי"ל דבנמא לאלתר לא שיך לאקשווי היי ד' שירא ותשרה קרוי זמן מרובה מ"מ זמן מרובה משמע בכל עניי ירמיה מאי למימרא הוה מזי לשנוי דלא חיישינן לשמא כתב בניסן ונחמיה: **באן** במקום שאין השירותים מצויות. ואימ' ואמאי לא שאל הוחזקו וכוהי נמא דהוה מוקמינן ההיא דמלא גיטי נשים ב' הוחזקו כדמוכח בסמוך^י וי"ל דההיא עובדא דבסמוך^י הוה ברישא הוחזקו נמי יחזיר אס אין השירות מלוות ואי' היכא דהוחזקו אטע כגון דידעי' דמזו יוסף בן שמעון נפל ולא חיישינן שמה זהו של יו' מלוות ושמעתינן אחיא^כ כר"א דלר"מ כיון דהוחזקו אין יכול לגרש בו אפי' דריא דרב הונא. פירש בקונטרס שהוצא שם לקיימו בב"ד אפי' דשירות מלוות (קמן לה). הוחזקו אין נמי כשליטן מלוות שאל צפני השליח דלמחר בשולח (קמן לה). ואי במקמיס איידי אפי' בפס"ק דב"מ (דף כ' ד"ה לשלמה) פירש בקונטרס שמיד השליח נפס דאס יש לחוש לנמא כשנפל מיד השליח מה מועיל מה שהיה מלו' דאין רגילות שהצטל יקיים את הגט כדפירש כאן בקונטרס **חיישינן** אשני שוריר. הא דלא נקט חיישינן לשני יוסף בן שם אס אחד^כ: **בב** מעשה ב"ד הרי זה יחזיר. ואי דשירות מלוות חיישינן אפי' דלא הוחזקו וכן לרב הונא דהס ואומר ר"י דמוקמינן לה דאשתכח חוך לב"ד שאין השירות מלוות כל מעשה ב"ד שנמאלו בב"ד כל מעשה ב"ד יחזיר קמיי לעולם וואנה ואנמנה לומר יגרשמי^כ דקיון

הא אמר תנו נותנים (בר') ואפי' לזמן מרובה. תימיה מנא ליה למידק הא אמר מנו נותנין דלמא אפילו אמר מנו אין נותנין משום דחיישינן דאין זה הגט שנכתב לו אלא נפל מאחד ששמו כשמו^א ודוהי פירושו נמלך עליהו ועדיין לא נתנו הא אי לא הוה חיישינן

לנמלך^ב היו מחזירים לה את הגט
אפי' אינו שלה כיון דלאנה צריכה
אלא לראיה ואורי^ד דדייק מדקתני
ונמלך ולא קתני שאני אומר כתובין
היו ולא נתנן משמע דנמלך וחזר בו
ואינו רואה לגרשה עוד אבל אם היה
רואה היה מגרשה בגט זה ולא
חיישין שמא מאחר נפל ובהדיא
גרסינן בפ"ק דב"מ (דף י"ח.) בכל
הספרים טעמא דנמלך כו' וא"ת ומנא
ליה אפילו לזמן מרובה דלמא לאלתר
דוקא כדפריש' ר' זירא לקמן ור' זירא
נמי אמאי פשוט לו מבצירתא דיחזיר
לאשה אפי' לזמן מרובה טפי ממנתי^ה
ואומר ר"י דדייק מדאיטריך ונמלך
לאשמועינן דאם אמר תנו נותנין
ולא חיישין לגט אחר היינו אפילו
לזמן מרובה דאי לאלתר פשיטא
דלין חוששין לגט אחר כו' וזירא סבר
דאם דקתני ונמלך אורחא דמילתא
נקט דלפי שנמלך לא נתנו ולא לדקדק
הא אמר תנו נותנין אבל מבצירתא
דייק ספיר דיחזיר אפי' לזמן מרובה
דאי לאלתר פשיטא ועוד אורי^ה
דדייק אפי' לזמן מרובה דמשמע ליה
דומיא דשטרי חליצה ומיילוי (ס"ז דף
כ.) דליירי מרובה דעל כרחיך
הסם לא איטריך לאשמועינן דיחזיר
אלא כשאינו ידוע אם חלצה או מיאנה
בדידוע שחלצה או מיאנה פשיטא
דיחזיר אפי' אינו שלה כיון דלין
צריכה אלף לראיה וכיון דבאינו ידוע
מיירי ע"י מה שנתנא לאלתר לא דאינו
ידעינן כלל שזהו שלה כיון דאינו
ידוע שנכתב לה שטר חליצה מעולם
ור' זירא לא מוקי לה דומיא דסיפא
ומבצירתא דייק ספיר דאפי' לזמן
מרובה דזמן שהבעל מודה דמשמע

וואי אלעזר דוקא א"כ ראינו גט צידה דבלל ראינו גט צידה א"כ
נפקותא במה שנמלא אלעזר דפרישנו ויבין שראינו צידה פשוט
דיחזיר אפילו אינו שלה^א ואפי' אל העכל מודה אלל ודאי שבלל
ראינו הגט צידה וא"כ אפי' לזמן מרובה: **הא** אמר תנו נותנין.
וא"ת ואמאי לא פריך אהך ממני' ליחוש שמא כתב ליתן צניסין כו'
כדפריך אבריימא דלקמן בפ"ק דב"מ (דף יט.) ואזכירי' דהא אמר
תנו נותנין משמע שכל עכשיו לגרשה בגט זה לפיכך ליכא למיחש
מידי כדפירשתי לעיל^א דבלל גיטין שאין נותנין ציוס הכחזיה קלל
אימת להו ומסין לקוחות אצטריגא שפיר לומר לאשה אייתי ראייה
אימת מטא גיטא לידך אבל צבריימא דקמי' בזמן שבעל מודה^א
לדה ועטו טפי ולא יאמרו אייתי ראייה וא"ת והכי רמי ר' יזרא
ועינן דיחזיר למ"ד דיש לבעל פירות עד שעת נתינה דלא חיישין
גא ציוס שנכתב איירי אבל אי איירי לזמן מרובה אע"ג דכשעצור
גא שגא בציאות יוס לא שגא אחר כמה ימים וכי פריך לקמן ארי'
ו' אלל דעדיפא משני אפילו למאן דאמר אין לבעל פירות משעת
רמי' איפכא ארי' ואיד' דמקום שהשיירות מצויות כאן שהוחזרו וכל
רשות מצויות דומיא דמעשה צ"ד לאיירי בשהשיירות מצויות ולא
מועדין בלא הוחזרו יחזיר אפי' שירות מצויות והכא אשמעינן דאם
דאין השיירות מצויות היכי מהדרי' מנא ידעינן דשל זה הוא וי"ל
כן שמעון אחר דאין לחוש שגם אחר אבד כאן כיון דאין השיירות
עלו הוא שלו כיון דאין מוכיח מתוכו כדפירשתי לעיל (דף כד: ד"ה בעדי):
שםא פשיט שפיר מכל מעשה צ"ד דלא חיישין שמא של אחר הוא
ידע' ושפלי מל השליח דלא חיישין לנמלק דאין דאין העכל יכול לבעל
רע' ממני מפל יחזיר לאשה כדאמרין דלזה לא מקיים שטריה אצל
פירשט שם נמי גבי נא דפשיט ממעשה צ"ד דמקיים היה וקשה
ס' דלא ניוחש לנמלק הא ממנה נפשא לא הגיע ליד האשה ועוד
אמר בפס"ק דבבא מציעא (דף כ:) דלזה לא מקיים שטריה:
עון צעיר אחת שמא ידוע היה להם דבאותה שוירי לא היה כי
מהך משנה תקצי לר' יזרא דאמר במקומך לחד לישנא דהיבא
ולאצ"י דחייש למי יאחז בפרכא האשה שהכלה (יבמות דף קטו):
שם והכי איתא כהדיא בפ"ק דב"מ (דף יח:) ורבי יזרא מי קמי'
אסמכתא אבראי: **אין** הבעל מודה לא יחזיר לא אלו ולא אלו.
יבא גט דמסייע לה מעוזה ומעוזה:

עין משפט
נר מצוה

יב א ב מ״ פ״ג מהל' גירושין הלכה ט סמג
עשין כ טו״ש״ע אה״ע ס״
קלב סעף ד:
ג [טו״ש״ע חו״מ סימן סה
סעי' ד]:
כ ד מ״ פ״ח מהלכות
אבידה הל' יג סמג
עשין עד טו״ש״ע חו״מ
סימן סה סעף יב:
כא ה מ״ שס הל' ו סמג
שס טו״ש״ע אה״ע
סימן קנג:

גליון הש"ס

גמ' וא"ל ר"ח לרבה.
יבמות דף סא ע"ב: שם
נפק דק ואשכח. עי'
תוי"ט פ"ב לאבות מ"ט
ד"ה לאו:

מוסף רש"י

היחידות. זאת שכן
מרגע ולשון היחידות
מיקול וזה מיקול, דלכדי
שכן מרגע כמכונן
ומתקורן דמי (ב"מ ד.)
ושבורין. פיעון שכן
(ס"ט) הראשונה בי
היה דבר הנזק. מקיים
בנפס והשכל המיטול
אזרח מוטל עליו (ס"ב)
הושעקל לשון שורדי.
א"ש ששכחי הדות לו
אז זה שם יוקרן ששמן,
אחזי שם שוקל חרות שם
שם יוקרן שם שמנון וס'
נכח ומשכל חזר וס'
(כ' מנשה ב"ד
היה לו היחיד. לכון
היה לו החוקק שם יוקרן
שמנון צביר אחת, לעיר
אחת שאלה דיוטע לו לא
מיטעין.

מוסף תוספות

א. ונמצא מגרשה בנב.
ב. בחבורה. מוס' הרל"ס.
ג. כללית. מלגרשה.
ד. וגרשה. מוס' צ"מ. ד"ס
ה. א. למע. א. ד[ר]ינמן ד"ס
ו. לראיה. מוס' צ"מ. ד"ס
ז. א. ד. יחידו. לאשה.
ח. ברוס.
ט. מוס' הרל"ס. א. ברוס.
י. הר"ש כתוב: שפחה.
יא. שבהוראתו שמורה שנפל
מיה. מחזירים.
יב. ד. דיסאט. מוס' צ"מ. ד"ס
יג. ד"ס והוא שסחוק.
יד. עיבורא דרב חנינא.
טו. מוס' הרל"ס. א. חנוני.
טז. שורר. מוס' הרל"ס.
יז. בעיר. מסירה. הר"ש.
יח. הרל"ס. א. לחושב
יט. כמעשה ביד. מוס' הרל"ס.
כ. ורחישין. ש"א
כא. בשורר אחת י"ב וינפ
כב. ב"ש אחי. מוס' הרל"ס.
כג. א. ד[ר]ינמן ד"ס.
כד. הרמשה
כה. שאמרה בעללה גרשתה
כו. נאמנה, דחוקה אין אשה
כז. מניחה פניה בפני בעלה.
כח. ד"ן.